

KAPLUMBAĞA Fanzin

Sayı: 18 Haziran 2023

Ağır ol!

@Ada Günay

kaplumbagafanzin@hotmail.com

@kaplumbagafanzin

Bilirsiniz, çocukluğumuzda zannettiğimizin aksine, kış uykusuna yatan tüm hayvanlar bütün kışı uyuyarak geçirmezler. Hafif kış uykusundaki hayvanlar, ihtiyaçlarını gidermek üzere uyanırlar. Peki biz ne demiştik? “Edebiyat, okumak ve yazmak, bir ihtiyaçtır.” İşte bu yüzden burada, 18. sayımızla tekrardan sizlerle birlikteyiz!

Bu sayımızın hazırlığının başlarında belirlediğimiz temalar ve konular zamanla önemlerini kaybettiler ve değiştiler. Fakat, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin önemini kaybetmeyecek bir konumuz var... “Gönülzede”de, İstanbul’da sıkışık kalmışlar olarak, deprem sürecinde paylaştığımız hisleri, düşünceleri ve çabaları hatırlayacaksınız.

Üretim sürecimiz boyunca değişen, farklı formlara bürünerek elimizden kaçan tamamını kısa bir süre önce yakalamayı başardık. Onun gerçekte ne olduğunu biz de en az sizin kadar merak ediyorduk. Ve gördüğümüz şey bizi epey şaşırttı.

Çünkü o “değişim”in ta kendisiydi!

Değişim; insanın, toplumun, zamanın, dünyanın değişimi. Sayı boyunca yazarlarımızın değişime farklı açılardan yaklaştıklarını göreceksiniz. Sadece yazılarımızda değil, kapağımızda da değişimin bir yorumunu görebilirsiniz! En büyük değişime, yani kendisinin değişimine şahit olanlar çok iyi biliyorlardır, aslında o karaktere ait olmayan ama koparıp atmasının da görüldüğü kadar basit olmadığı o elleri ve ayakları. Şu anda bazılarınızın “Evet, onları koparıp atmak hiç kolay değildi!” dediğine eminiz. Ve bazılarınızın da sadece “Evet, hiç kolay değil.” dediğine.

Cümlesini geçmiş zaman ekiyle bitirebilmek isteyenler, sahip olduğu ellerin ve ayakların kendisine ait olduğunu hissetmek isteyenler, kendini aramak, tanımak ve sevmek isteyenler, haydi orta sayfaya! Konuşacak çok şeyimiz var!

Ve işte, heyecanla beklediğimiz yaz tatili sonunda geldi! Ama... Önce kış uykusu, şimdi yaz tatili... Oysa Kaplumbağa sizi çok özlemişti! Öyle görünüyor ki, artık bizim için de bir şeylerin değişme vakti gelmiş. O halde, şimdilik görüşmek üzere! Değişmeyen tek şeyin kendisi olan değişimin sizlerden yana olduğu, güzel bir yaz tatili geçirmenizi diliyoruz!

Keyifli okumalar!

Kaplumbağa Fanzin

KEYFİ YOLUNDA, AŞKI SONUNDA!

Dikkat, bu yazıda ürün yerleştirme bulunmaktadır! Karşılıksız ürün yerleştirmek de her şeyden bir fayda beklediğimiz bu kapitalist dünyada tuhaf gelen bir olay. Bir konunun -ilk defa- maddiyatında değilim, ha. Cornetto bana bir “Aşktan Hikâye” hediye etse razı olurum tabii, orası ayrı konu. Ancak günümüzde Aşktan Hikâyeleri de kaldırmışlar, bir zamanların çok sevilen, şimdinin ise çok aranan Winx’li dondurması veya patlamış mısırlı krakeri gibi. Bu güzelliklerin tadını almak için bir sekiz yıl öncesine gitmeniz gerekiyor.

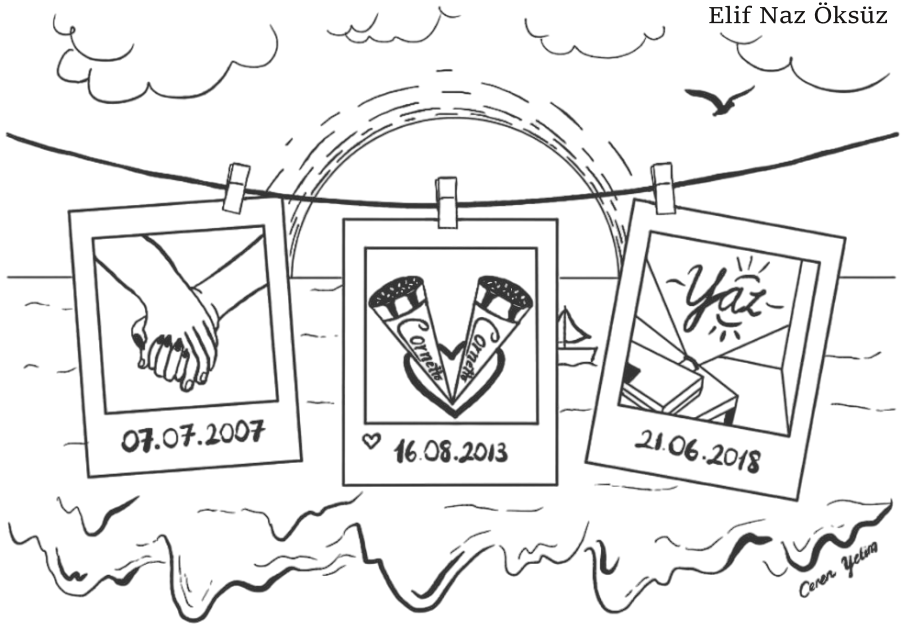
Bu yazıya başlarken ‘Aşktan Hikâyeler’i aratınca ‘sekiz yıl önce’, ‘on yıl önce’ ibarelerini görmek, bana nasıl bir şok oldu anlatamam size. Sanırım ben de birçok insan gibi aklımın yettiği ilk ‘ona tam bölünen’ yılı yaşayınca (pandemi etkisi de olabilir canım) anılarımın hepsini o tarihe göre eskiye götürür oldum. Mesela ben ‘Resmin ve Hayallerim’ hikâyesi, olsa olsa beş yıl önce çıkmış derdim. Ama bana kalsa beş yıl önce liseye başlamış birisi de değildim, yani benim sözüme güvenmeyin.

İstanbul’un diziler veya programlardaki sahnelerini gördüğümüzde insanla dolup taşmadığına şaşırıp kalmadığımız zamanların en güzel eylemlerinden biriydi benim için, Cornetto’nun Yalın’la çıkardığı şarkıları dinleyip Youtube’a yükledikleri ‘Aşk Hikâyeleri’ serisini izlemek. Bunların arasından da dönüp dolaşıp kendisine döndüğüm ise ‘Güzel ve Saf’ başlıklı kısa film. Bu hikâyenin favori kısımlarından biri: asla Cornetto ile alakası olmaması. Ben bu yazıda, o kısa filmde daha fazla ürün yerleştirmeye sahibim (Bu cümleyi de ağzıma sakız ettim, kullanıyorum. Küçükken dizilerin başında bunu fazlaca okumuş bir çocuk oluşuma yorunuz.). Bir diğeri ise okul çıkışında antikacıda gezen bir lise öğrencisine bozuk projektör satan Yalın. Ve bu bozuk projektörü kırk yıllık elektrikçiymiş gibi odasında tamir eden fakir ama gururlu (önemli bir detay olarak da kıvrırcık) gencimiz... Bu kısa filmi izlemek cidden ‘ah o eski yazlar’ dedirttiriyor insana. Çünkü bu liseli okuldan çıkıp elini kolunu sallaya sallaya projektör alabiliyor, plakla müzik dinleyebiliyor. Bizim elimizde CD veya DVD diye şeyler bile kalmadı neredeyse. Yeni model bilgisayarlarımızda CD okuyucular yok, evinde CD oynatıcısı bulunanlar

olarak da CD bulamaz olduk. Ha, elimizdeki CD'ler de zamana karşı bizden daha iyi korunmuş değil. Tamı tamına on yılda neler değişebiliyor cidden düşününce... Sevdiğimiz eşyalar, abur cuburlar ne kadar da hızlı kaçabiliyor parmaklarımızın arasından, biz bir daha onları bulamayacağımızı bilmezken. Yine de anılar kalıyor bizimle. Üstünden ne kadar zaman geçerse geçsin, tatlarını ağızımıza getiriyor; dokusunu ellerimizde hissettiriyor.

O halde bu güzel anıların anısına; Çemberlitaş'ta öğrenciyken matematik notlarım üzerine girip de kaybettiğim iddialar yüzünden aldığım veya her yıl bir öncekinden de sıcak olan yazın gelişiyle öğle molalarımı kendisine adadığım Cornetto'lardan biri de size hediye olsun, afiyet olsun!

Elif Naz Öksüz

YORGUN

Bana bırakılan her şey

Dar-

ma-

da-

ğ-

nık.

Ahvalim

Bi'

Hayli

Yorgun.

Aklımda,

Gönlümde

Kırık.

Son parçaları birbirine yapıştırmaya çalıştım.

Yi-

Ne

Par-

Ça-

La-

Dı-

Nız.

Ne bir düzenim var artık
Ne de bir yüreğim.

Söylersem,
“Küçüksün! Konuşma!”
Kaçarsam,
“Büyüdün! Zorundasın!”

Ne günüm var artık
Ne de gecem.

Tüm ömrüm toparlamakla geçti,
Kırdıklarınızı
Dağıttıklarınızı
Kaybettiklerinizi.

Şimdi ben bu baharda vazgeçiyorum,
En sonunda
Benliğimden.

Başak Nisan İvgen

GÖNÜLZEDE

05.02.2023

Akşam saatleri, hepimiz heyecanla karın tutmasını ve yarının tatil olmasını bekliyoruz. İki haftalık tatilden yeni çıktık aslında ama öğrenciyiz işte, istiyoruz. Beklediğimiz tatil haberi gelince de kurduğumuz alarmları kapatıp uyuyoruz.

06.02.2023

Saat, sabah 08.00. Arkadaş grubumdan bir mesaj dizisi: Antep'te deprem olmuş, 7.4. Uyku sersemliğiyle mesajı anlayamadan geri uyuyorum ve saat 09.00'da ikinci kez uyandığımda kafama dank ediyor. Deprem olmuş.

Önce durumun ciddiyetinin farkına varamıyorum ve bulabildiğim kadar haber bulup hepsini okumaya çalışıyorum. Böyle durumlarda televizyondan son gelişmeler daha hızlı takip edilebildiği için -normalde hiç izlemesem demutfağa geçip bir haber kanalı açıyorum.

Yıkılan yerleri gördükçe, insanların feryatlarını duydukça içimde bir yerlerin sızladığını hissediyorum. Aklıma akrabaları orada yaşayan arkadaşlarım geliyor, onlara ulaşıyorum. Derken akşam oluyor, televizyondan bir ses yükseliyor: "Son dakika! Millî Eğitim Bakanlığı'ndan gelen açıklamaya göre tüm Türkiye'de okullar bir haftalığına tatil ilan edildi!"

07.02.2023

Bugün de dünden farklı bir hâlde değilim, değiliz. "İlk 72 saat!" başlıklı kaç tane haber gördüğümü tahmin bile edemiyorum. Bir şeyler yapmak, insanlara ufacık da olsa bir destek vermek istiyorum ama yapabileceğim şeylerin kısıtlı olduğunu da biliyorum. Enkazdan çıkan insanları gördükçe yüreğim parçalanıyor, uyku düzenim bir günde yok oldu. Hava soğuk, biz sıcacık evlerimizde otururken insanların o soğukta kalmaları bana çok ağır geliyor. Kendimi suçlu hissediyorum.

10.02.2023

Belediyeler tarafından kurulan yardım toplama alanına gitmeye karar verdik. Yaşımız tutmadığı için kan bağışında bulunamadık fakat yapabileceğimiz başka şeyler olduğunu biliyoruz. Yakınlarında oturduğum bir arkadaşla önce elimizden geldiği kadar erzak ve hijyen malzemesi aldık. Sonra da koli paketleme işlerine yardım ettik. Diğer arkadaşlarımın da başka yer-

lerde bu işi yaptığımı biliyorum. Birlik olduğumuzu bilmek bana bir nebze de olsa iyi geliyor.

11.02.2023

MEB'den yeni bir açıklama daha! "Okullar tüm Türkiye'de bir hafta daha tatil edildi!" Bu açıklamayı teyzemlerin evinde, kuzenimin nişanı için bileklik yaparken duyuyorum. Biz burada böyle şeylerle uğraşıp haberleri dinlerken durumun ciddiyeti her geçen dakika artıyor. Enkazdan insanlar çıkmaya devam ediyor, mucize deniyor bu duruma. Yaşama tutunacaklarını umarak yolluyoruz onları hastaneye. Evet, biz de yolluyoruz. Televizyonun başında-yız belki ama kalbimiz orada, onlarla.

13.02.2023

Bugün bir hafta oldu. Depremin ilk gününden beri uyumakta güçlük çekiyorum. Yemek yerken aklımdalar, açlar mı diye. Azıcık üşüyüp üstüme bir hırka giysem aklıma geliyorlar, onlar da üşüyor mu diye. Yaptığım her şeyden suçluluk duyuyorum. İnsanlar bu hâldeyken ne yapsam, suç işliyormuşum gibi hissediyorum.

Herkesin kafasından da bir ses çıkıyor. Yok "Büyük İstanbul Depremi", yok o, yok bu, yok şu... Hâlâ hep beraber televizyonun başında, enkazdan çıkarılması saatler süren canlara umutla bakıyoruz. Ülkemize birçok ülkeden destek ekibi geldi, onların insanımızla olan tatlı iletişimi görmez az da olsa içimizi ısıtıyor.

13.04.2023

İnsanın aynı anda hem iyi hem de kötü olan tek özelliği bana göre unutmaktır. Depremin üzerinden iki ay geçti, bazı şeyleri konuşmayı bıraktık ve unutmaya başladık. Biz belki o günlerin etkisinde o kadar da kalmadık ama oranın insanının; şehrinin, ailesini, dostunu, sevdiğini, evini, anılarını kaybedenlerin aklından hiç silinmeyecek bugünler. Hep ama hep orada bir yerde olacak. Umuyorum ki, bunlar depremde kaybettiğimiz son canlar olacak. Ummak yetmiyor biliyorum ama umudumu kaybetmek de istemiyorum. Bizi ayakta tutan o sonuçta.

Ece Bilen

OLMAYAN

Kulak ver sesime
Ufalanmadık mı şehirlerin köşelerinde
...
Ağır ağır arşa kenetli
Öfkelerimizi biriktirmek şerefine
Varmadık mı sanıyorsun
Sen hiç sen olmamışsın

Hatalarımızdan ders çıkarmayı
Anamızın bilmediği mecralardan
Öğrenmedik mi sanıyorsun
Ana kucağı bebelerden erişmedik mi
...
Sen hiç inanmamışsın

Söyle ne söyleyeceksen
Söz ver yemin et el bas kitaba
İnandırır mısın öylesine kör
İnanır mıyım zihni bulanık
Büyük ölçekli yalanlarımız
Çocuk kanaması sonbaharlarda
Kalakaldı dostsuz ve perişan
Sen hiç doğruyu söylememişsin

Kolay mıdır
Üstsüz başsız bırakmak
Kim hak ettiğini düşünür
Bir insanı
Duygulardan yoksun bırakmak
Hak görmek
Vicdan çamuru tenhalarda
Ne diye bu rol
Bu sözde sevmek
Sen hiç insan olmamışsın

Aşk eyleminde misin
Protestolar ne diye bunca
Hak etmemiş misin bunca enkaz
Neden bu sürgün önüne gelene
İdüksüz köşebaşı suretlere
Yazık üzgünüm memnu haline
Sen hiç maşuk olmamışsın

Muhammed Emir Faarissoğlu

HİÇ ÇAĞI

“Ben Çağı bitti. Hiç Çağı’na hoş geldiniz. Düşüş başlamak üzere.”

Kitaplardan ve akıllarımızdan en az yüz yıllığına silinmesi gereken çok şey var. Ufak bir reform şart, döngü yeniden başlayana kadar. Bu konuda atılacak ilk adım, “Tarih, tekerrürden ibarettir.” sözünün silinmesi olmalıdır. Çünkü, insanlık tarihinin dününe bakarak yarınını tahmin edemeyeceğimiz bir çağını yaşamaktayız. 150 küsur yıl kadar önce temelleri atılan ve son 50 yıldır yürürlükte olan bu çağ, insanlığın şimdiye kadar gördüğü ve duyduğu ve okuduğu hiçbir çağa benzemiyor. “Ben Çağı” diyor Simon buna. 2. Dünya Savaşı bittiği sırada doğduğu düşünülüyor. Fakat doğumu uzun yıllardır bekleniyordu. Büyük Buhran’dan da önce, Büyük Savaş’tan da önce... Usulca yaklaşan bu mucizenin ayak sesleri, Fransız Devrimi’nde duyuldu ilk defa. Fakat izin verin, onu anlatmaya başlamadan evvel anne-babasından bahsedeyim size.

“Tarih öncesi” diye anılan dönemlerde; hayatın basit, sessiz ve doğayla iç içe olduğu zamanlarda tanıştık Anne ile. Farklı isimlerle hitap edildi ona; İnanna, Frigg, İshar... Kimileri İsis dedi, Simon da bunu tercih etti. İnsanlar, kendisini doğurana, hayat vereni yüceltti. Onu “bereket getiren” olarak bildi. Onu doğayla, toprakla benzeştirdi. Böylece, toprağı ekip biçmeye başladılar gittikleri her yerde. Bu, birbirlerinin varlıklarından haberdar dahi olmayan tüm insanlar için bu şekilde gerçekleşti; Sümer’de, Antik Yunan’da, Mısır’da, İskandinavya’da, Hindistan’da ve daha nice coğrafyalarda. Ölüm, kimsenin umurunda değildi.

İnsanlar; anneden beslendi, ondan sevgi gördü, onun kollarında büyüdü. Ve zamanla Anne, değerini kaybetti. Ona ait ve dair her şey normalleşti. Tüm ilgi, gölgeler içinde oturan ve şimdiye kadar sesini hiç çıkarmamış olana yöneldi. Anne unutuldu. Böylece, Baba olanın hükümdarlığı başladı. Ona Odin dediler, Zeus dediler, Yahweh dediler. Kimileri Osiris dedi, Simon da bunu tercih etti. Çağ değişmiş, Anne, zihinlerden tamamen silinmişti. Doğum, mucizesini yitirmiş; ölüm, kalın bir sisin arkasından, kaynayan kan damlaları gibi kırmızı gözlerini kırpmaksızın insanlara bakıyordu. Böylece, gittikleri her yere ölümü taşımaya başladılar. Acıyı güzellediler. Leşlerini saydılar. Kendileri için süslü mezarlar inşaat ettiler. Soğuk taştan, karanlık mezarlar... Tıpkı, değiştirdikleri dünya gibi.

Bu karanlık çağ yüzyıllar boyu devam etti. Dallanıp budaklandı. Yeri geldi, bazı dalları bin bir uğraş sonucu kırılıp atıldı fakat hiçbir faydası olmadı. Köküne vurulmalıydı balta, şayet yıkmak istiyorlarsa onu. Ve bir kişinin altından kalkabileceği bir yük değildi bu. Bin kişinin bin yılda yapabileceği bir iş, hiç değildi. Yine de kollar sıvandı, baltanın sapı kavrandı, keskin çelik gövdeye saplandı. Bu işe kalkışan ilkler; yakıldı, asıldı, linç edildi. Zamanla, aforoz ve sürgüne dönüştü ceza, yaratmamak için yeni kahramanlar. Oysa, hiçbiri yeni değildi.

“Kişisel cennetlerinize veda edin.”

İsimleri, varlıkları gibi dünya üzerinden silinmiş olanlar; Baba Çağı'nın, geçmişi değiştirmek ve tamamıyla kendine bağlamak için kökleriyle işgal ettiği ağaçta, kendilerini defalarca feda ederek açtıkları yarığın içine atlayarak birer birer tarih sahnesinde yer almaya başladı. O günden itibaren insanlık tarihi boyunca, Baba'nın en büyük fanatikleri tarafından “bir avuç sapık” olarak bahsedildi onlardan. Hem doğru hem de yanlışlar barındırır bu tabir içinde, Simon'ın da açıkladığı üzere.

Bir avuç sapık. Ve işte, onların öncü isimleri: Cehennemın sahibi Luther, insanlığı özgürlüğe mahkûm eden Sartre, zihinlerin lordu Freud ve katil Nietzsche. Daha çok isim eklenebilir bu listeye, bahçesinde elem çiçekleri yetiştiren Baudelaire ya da Sisifos'la bize absürt bir gösteri sunan Camus gibi. Ama, söylediğim gibi, onlar bir avuç sapıktan başka ne ki? Ve yine söylediğim gibi, diğer çağlara hiç benzemeyen çağ; yani, anne-babasına bağlı yaşamayı reddederek, kendini arayacak, tanıyacak ve sevecek olan çocuk, sonunda dünyaya geldi.

İsis ve Osiris'in çocuğu, Horus; 1904 yılında, balayılarını uzatmaya karar vererek Mısır'ın başkenti Kahire'ye giden ve kendilerini otel resepsiyonuna İranlı Prens Çioa ve Prenses Ouarda olarak tanıtan, Cyril Grey ve Lola Kelly çiftiyle iletişime geçti. Bunu, Lola'nın zihnini ele geçirerek gerçekleştirdi, çünkü asıl hedefi Cyril'dı. Binlerce yıl önce oynadığı ve o sıralar Bulaq Müzesi'nde, 666. katalog numarasıyla sergilenen kumarını anlayabilecek tek kişi oydu. Ve kaldıkları otelin, Bulaq Müzesi'nin dibinde olması da bu kumarın bir parçasıydı.

7 Nisan gecesi Cyril, eşinin verdiği talimatlar üzerine, tapınak haline getirdiği odasına kapandı. Çalışma masasına oturdu. Odanın en uzak köşesinde

beliren ve sesi, Cyril'a sol omzunun hemen üzerinden geliyor gibi hissettiren elçi Eiwasu'nun görevi; önlerindeki 3 gün boyunca, yalnızca gece saatlerinde, yaklaşmakta olan yeni çağın haberini veren ve onun Kanun'unu koyan Horus'un sözlerini yazdırmaktı: İraden neyi emrediyorsa onu gerçekleştir, Kanun budur!

Ben Çağı; zihnin olgunlaşmasıdır, kendini tanıma ve tamamlama yolculuğudur, kendini sevme çabasıdır. Ben Çağı; hissedebilen başka canlıların da var olduğunu bilmek değil, bunun farkında olmaktır. 20. yüzyılın başında, odasına kapanıp, çalışma masasına yığıldığı kağıtlara Ben Çağı'nın temellerini yazan Simon gibi; 20. yüzyılın sonunda, birisi daha odasına kapandı, çalışma masasına yığıldığı kağıtlara "İnsanların birbirini öldürmesini ne engeller?" sorusunun cevabını yazdı. O bir barış tüccarıydı, John Lennon gibi. Aynı zamanda bir sihirbazdı, David Copperfield gibi. Sorun, insanların birbirini görmemesiydi. Çözüm teorisi, insanların birbirini görmesini sağlamaktı. Çözüm pratiği, devasa kutuyu görünmez yapmaktı. Peki kimdi o? Ben, sen, o? Ne önemi var ki? Günün birinde dönüşüm geçirerek bir lanet çıkarmayacak mı içinden bu mucize de?

Hiç Çağı; zihnin ölüm döşeğindeymişçesine kıvrınmasıdır, kendini tanıyamamak ve kendi içinde kaybolmaktır, her şeyden çok kendinden nefret etmektir. Hiç Çağı; ters giden bir deneydir, Ben Çağı'nın sonucudur. Aşırı dozda Ben Çağı demek, aşırı dozda evrim demektir. Evrimin sonu, kendini yok etmektir. Hiç Çağı; kontrol edemediğin düşüncelerinin bombardımanının altındayken çamura saplanmak ve yavaşça içine doğru çekilirken felç geçirmektir. Hiç Çağı, beyne düşen bir damla asittir. Hiç Çağı, derin deniz mayını gibi hissetmektir. Hiç Çağı, zamandan kanser kapmaktır. Hiç Çağı; acı, öfke, mizah ve ahlaksızlıktan meydana geldiğini fark etmektir. Hiç Çağı; yazamamaktır, salgı salamamaktır. Hiç Çağı; aralarında ufak boşluklar olan ve dikey bir şekilde birbirlerini takip eden onlarca çizgiyi taşırmadan, yönünü şaşırmadan kesmektir. Hiç Çağı bakmaktır, karanlığın derinliklerine. Hiç Çağı bakmasıdır karanlığın, derinliklerine. Hiç Çağı düşmektir, karanlığın içine. Hiç Çağı düşüştür, karanlığın içinde. Hiç Çağı bulmaktır Horus'un çürümüş cesedini, kuyunun dibinde.

"Dünyaya hoş geldiniz."

Mustafa Berke Selvitopu

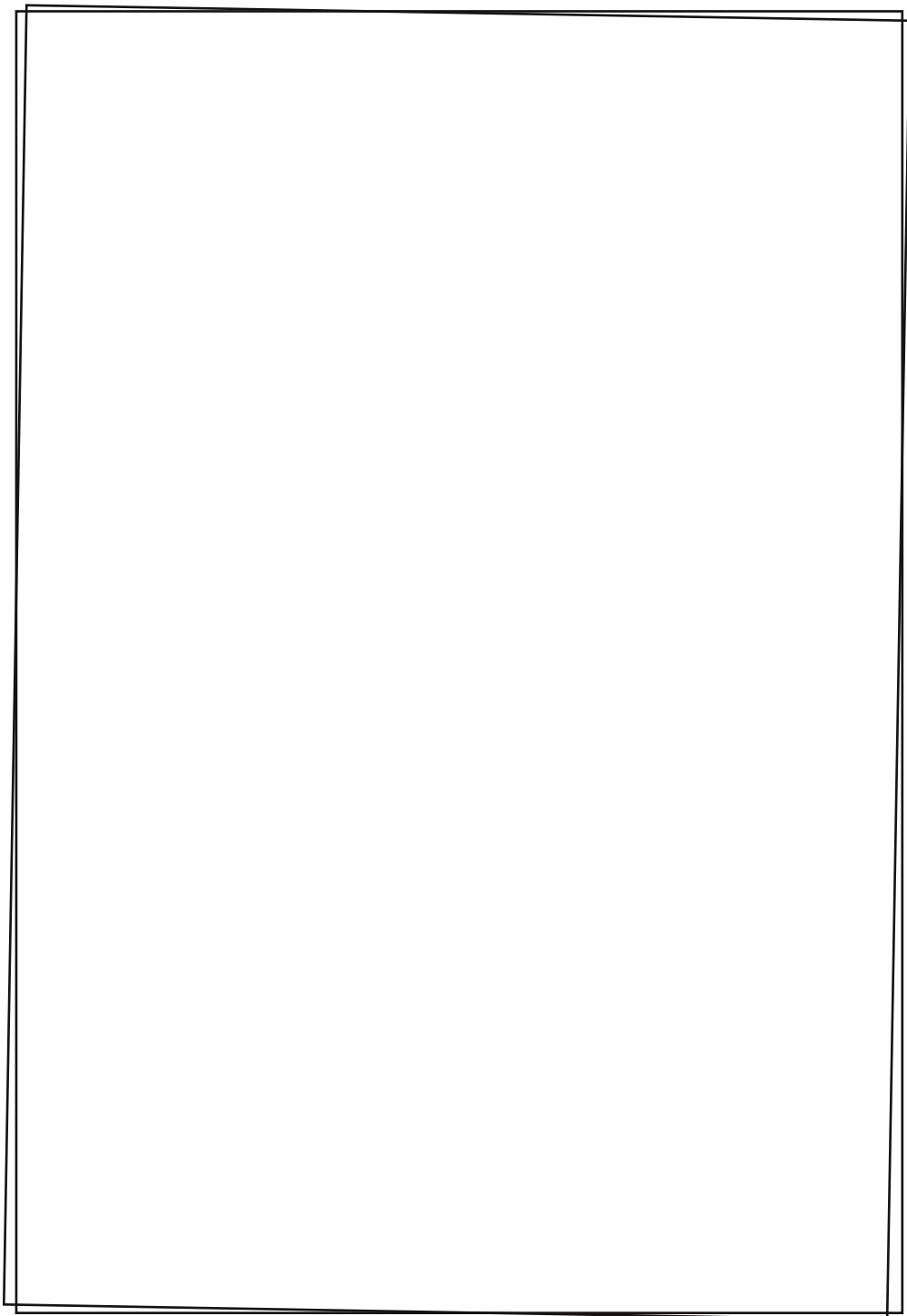
SUSKUNLUK

Susuyorsun. Aylardır susuyorsun. Konuşmaya başladığında susturuluyorsun. Sesini kesiyorlar. Hiçbir şey söylemene, hiçbir cümle, düşünceni, davranışını, hareketini, mimiğini açıklamana izin vermiyorlar. Susturuyorlar. Seni susturuyorlar ve kendileri konuşuyorlar. Konuşmak için sıranı beklemelisin. Ve sıra asla sana gelmeyecek. Haksız olduğun müddetçe, konuşmana gerek yok. Ve sen daima haksızsın. Hiçbir zaman haklı olmadın. Bencil oldun, nankör oldun, psikolojik sorunları olan ve yardım alması gereken kişi oldun ama asla haklı olmadın. Haklı olmaya yakınsadın, o zaman da cezalandırıldın.

Susuyorsun. Aylardır susuyorsun. Susmak, yalnızca sesini çıkarmamak değildir. Susmak, konuşmamaktır. Konuşmak için sese ihtiyacın yok. Konuşmak, resmetmekle de mümkündür. Resmetmiyorsun. Çizim yeteneğim yok diye düşünüyorsun. İhtiyacın yok. Resmetmek, çizmekten ibaret değildir. Kelimelerin var. Kelimelerinle resmetmen gerekiyor. Kelimelerle konuşman gerekiyor. Ama sen, inatla susuyorsun.

Susma, konuş! Yanı başında duran Günlük değil midir kendini yakın hissettiğin bir adamın konuşmaları? Değil midir Günlük, konuşacak kimse kalmamış bir adamın resimleri? Açıklamıyor mu daha ilk sayfasında yazmaya başlamasının sebebini, "Kimse dinlemiyorsa beni ya da istediğim gibi dinlemiyorsa" cümlesiyle? İşte, gözlerin doluyor, demek ki kontrolü kaybediyorsun, çünkü haklıyım, bunu biliyorsun, o halde ne duruyorsun, konuş!

*Hey, konuş, ikimiden başka kimse yok burada. Haydi, al
elire kalemimi de konuşmaya başlayalım. Rahatlamamı sağla-
yacaksa önce benim karaladıklarına bakabilirsin. Ama
söz ver, ben de senin karaladıklarına bakacağım.
Tamam mı ?*

FOTOĞRAFLAR

Etrafı gazetelerle kaplanmış plastik kutuyu açıp içindekileri önüme serdi. Bir albüm ve eski fotoğraflar... Sararmış, buruşmuş, bazıları yırtılmış ama hepsi içinde aynı buruk duyguyu taşıyor. Bana köşesinden baş ve işaret parmağıyla tutarak özlemlerle baktığı fotoğrafı gösteriyor. Ben daha sorumu sormadan, tek bir kelimeyle yanıtıyor:

“Arkadaşlarım...”

Fotoğrafta şu anki halinden daha stresli görünen anneannemin genç ama yorgun suratını hemen tanıyorum. Yanında birkaç kadın daha var, hepsi benzer uzun ve desenli etekleriyle gözlerini kısarak bakıyor. Gerçeğin bu olmadığını bilsem de beni tanımaya çalıştıklarından öyle baktıklarını düşünmek istiyorum. Biraz bekleseler fotoğraftaki anneannem kim olduğumu anlayıp arkadaşlarına anlatmaya başlayacak gibi sanki. Gözlerini ayırmadan fotoğrafta sıkışmış arkadaşlarını teker teker işaret ederek sayıyor:

“Bu öldü, bu hâlâ Bulgaristan’da, bu da öldü...”

Bir anda yüzü aydınlanıyor:

“Bu komşumuzdu, gavurdu ama çok da dürüsttü. Küçük bi’ çocukları vardı sarışın. Çok güleç bir şeydi bıcırık, koşuşturup dururdu etrafta. O hâlâ küçükken bizi ayırdılar da buraya göçtüyükdük. Kim bilir şu an nerde, n’apıyor...”

Aradığı fotoğrafı bulduğu gibi elime tutuşturuyor. Sarışın, uzun saçlı, 6-7 yaşlarında bir çocuk, gözünü yapabileceği en sıkı şekilde kapatmış, dişlerini göstererek gülüyor. Arkada, anneannemin eskiden oturduğu evinin kapısı görünüyor.

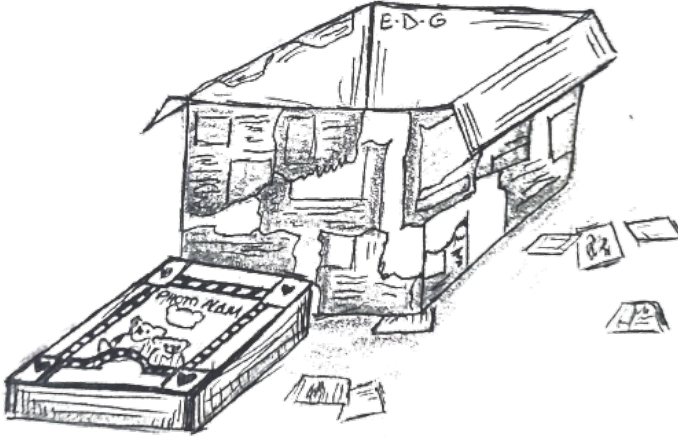
Anlatmaya devam ederken başka anılara dalıyor. Tam anılarda kaybolmuşken fotoğrafların arasında bekleyen kartpostalları görüyorum. Annem ve teyzemin ilkokul yaşındayken yazdıkları yamuk yumuk yeni yıl notu ve tanımadığım birinin fotoğrafının altında göz kırpmıyor kartpostallar. (Fotoğrafın arkasında, “İşte bu resimden başka yok. Buna bakın ayak altına atmayın... karşıya asında bakın.” yazıyor.) Onun altındaysa dedemin genç yüzü ve kartpostalla anneanneme bıraktığı notlar...

Anneannem de fark ediyor notları. Bir süre baktıktan sonra gözleri doluyor onun da. Kaç kere duymuş olsam da her seferinde aynı derecede acıtan sözlerini tekrarlıyor, ona bir kâğıt parçasından bakan yüze:

“Sen de gittin, beni yalnız bıraktın...”

Daha fazla üzülmemesi için her şeyi topluyorum. Üstünde iki sarılmış ayıcık olup, “I wish our love will last forever...” yazan albümü kutunun en altına koyuyorum, diğer fotoğraflar ve kartpostalları da üstüne. Elindekini bana uzatmadan önce bir kez daha bakıyor ve bir kez daha veda ediyor.

Ahmet İlker Eroğlu

ZAMANE

Şükür

Ellerimiz var ellerimiz
Ellerimiz var zamanı tutacağız
Yakasına yapışacağız zamanın
Bizi es geçen ne varsa
Talihinden alıp koparıp
Ceplerimize dolduracağız
Silah tutuyor ellerimiz
Kalem tutacağız kalem
Zamanı boğacağız anıtlarda
Zaman da uyur
Zaman da uyur
Uykusunda boğacağız zamanı
Tutup saçlarından
Yerlerde sürükleyeceğiz
Bizden götürdüğü ne varsa
Tırnaklarımızla kazıyacağız
Zamandır akacak gözlerimizden
Zamanı tutacağız
Saniyeleri dakikalara
Dakikaları saatlere saracağız
Avuçlarımızda tutulacak bir şey zaman
Bizden götürdüğü ne varsa
Söküp varlığını alacağız
Vardık bugünlere belirsiz
Ne bilindik bir yüz ne ruh kaldı bu dolaylarda
Yaşıyoruz işte yaşamının hevesindeyiz
Bilsek sarpa sarmak neymiş
Saniyeleri saatler ve günleri saatlere

Sarpa sarardık gençliğimizi
Üstelik günahlarımızdır akacak yaralardan
Hem de öylesine acıya bağımlı
Ki öylesine hırçın sarmak yani
Pişman olmaksızın
Sararak yaşlanmak
Yani öyle çetrefilli işte
Sarplardan bir nükte dokunurdu sonra
Sarıp sarmalamayı bildirilirdik
Nefes kesercesine diyorum
Göğsümüze dokunan için
Bir özgürlük türküsü yankılanırdı
Zamanı öldüreceğiz
Zaman da ölür
Zaman da ölür
Vurun alın sizden götürdüklerini
Zaman da ölür
Bir biz tutamadık zamanı
Zamanla uyutulduk uyuttular
Ölüm kaldı geriye
Ölümlle son bulur zaman
Zaman zalimlerin zamanı
Zaman da satılıktır
Zaman da satılıktır
Tutun boğazından tüccarların
Çalın zamanı
Çalın zamanı
Zaman da çalınır

Muhammed Emir Faarisöğlü

YAZ GECESİNDE YOLCU

Gelen yolcular Bozkır'daki köylere gider
Ve yol bir dönen spiraldir devir daim eder.

Ben ki yolcu, ışıklı gecede dururum
Şırıl şırıl akan bir çeşmede otururum.

Cırcır sesi yanında dökülen sudur akan
Derin bir nefes ve toynak toprağı bastıran

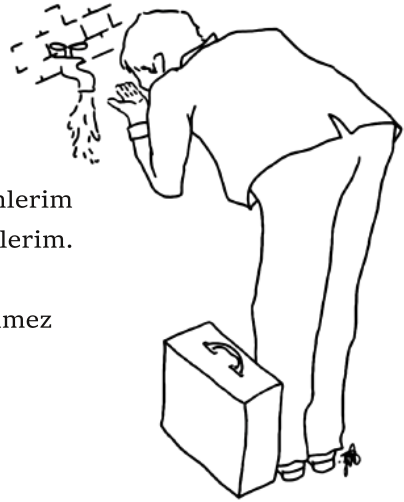
Nazım'ın* tasviri, ipek bir halıdır toprak
Ananemin kalın yorganı gibi saracak

Boğulurum ben bu sıcakta başlarım sa'ya**
Ateş misali kor olurum koşarım suya

Kaldırsam başımı semaya ki kaldırıırım
Sema değil başı okyanusa daldırıırım

Bir milim kamburlaşsam melül melül inlerim
Bir milim dikleşsem kopar bütün zincirlerim.

Rabia Dönmez

* Nazım Hikmet - "Davet" şiiri

**1. Çalışma, çalışıp çabalama, emek sarfetme, ceht. 2. din. Hacda Safâ ile Merve arasında süratle gidip gelme.

BEN ÇAĞI

Alarm çaldı, uyandım, 8.30, Pazar, şarkı açtım, yüzümü yıkadım, kahvaltı hazırladım. Hatırlatıcıdan gelen mesajları kontrol ettim, arkadaşımın doğum günüymüş, birkaç saat sonra kapısına ulaşacak bir çiçek demeti sipariş ettim. Dün gece 418. kitabımı bitirdim, yenilerini almak için biraz yorum ve tanıtım bülteni okudum, hoşuma gidenleri sipariş ettim. Giyindim, evden çıktım, metroya bindim. Metroda podcast dinlerken, ayağının ucunda büyükçe bir poşet, elinde badminton topu gibi fileli, ufak bir araç olan yaşlı bir satıcı, sesini tüm vagona duyurmak için bağırarak konuşmaya başladı, podcast'in sesini yükselttim. Metrodan indim, navigasyonu açtım, yürüdüm. Galeriye vardım, içeri girdim, duvarlardaki tabloları incelemeye başladım, altlarındaki QR kodlarını okutup eleştirilenlerin yorumlarını teker teker dinledim. Tüm kayıtları dinledikten sonra galeriden çıktım, bir otomattan kahve aldım, boş bir bank aradım, buldum, oturdum, biraz Instagram'da takıldım, birkaç fotoğraf beğendim, birkaç haber okudum, birkaç video seyrettim, birkaç saati böyle geçirdim. Hava kararınca kalktım, geldiğim yoldan döndüm, markete uğradım, ekran görüntüsünü aldığım bir tarifin malzemelerini alışveriş sepetime atarak rafların arasında gezinmeye başladım. Tarifte adı geçen turşudan bulamadım, her rafa tekrar tekrar baktım, göremedim, boş verdim, aldıklarımı okutmak için hızlı kasaya geçtim, poşet sayısını işaretledim, kartımı okuttum, ürünleri poşetledim, eve doğru yürümeye devam ettim. YouTube'dan tarifin videosunu açtım, malzemelerin ölçüleri yarı yarıya azaltarak yemeği hazırladım, tabaklamadan önce birkaç dakika dinlenmeye bıraktım, sevdiğim programın yeni bölümünü açtım, çatal, kaşık ve bıçağı masaya koydum, bardağımı doldurdum, tabağımı doldurdum, üstüne biraz kekik ve karabiber atıp sandalyeme oturdum. Yemeğimin ortalarında, izlediğim programı, dışarıdan gelen seslerden ötürü duyamaz oldum, programı durdurup cama yürüdüm, pencereyi açtım, kafamı dışarıya uzattım, karanlığı yer yer ortadan kaldıran sokak lambalarının güçsüz ışıklarının altında yerde sürüklenen birisini gördüm, tekrar bağırmaya başladı, "yardım edin, kimse yok mu, yardım edin", bir süre öyle kaldım, bir an için ağzımı açacak gibi oldum, hafifçe aralandı dudaklarım, dilime değen esintiyi hissettim ama sesimi çıkaramadım, sonunda ses kesildi. Yerime oturdum, yemeğimi yemeye, programı seyretmeye devam ettim, ikisi de bittikten sonra önerilen birkaç videoya daha baktım, sonra kalktım, sofrayı topladım, kirlileri makineye attım, tüm ışıkları kapattım, odama girdim, üstümü değiştirdim, banyoya geçtim, dişlerimi fırçaladım, odama döndüm, telefonumu şarja taktım, komodinin üst gözüne attım, yattım, gözlerimi kapattım.

Uyuyamadım. Gözlerimi açıp kapıyorum. Hiçbir şey değişmiyor. Önümdeki tek şey, karanlık. Bendim onu buraya çağırın. Bendim ona burayı teslim eden. Burası, kaldığım dairenin penceresiz tek odası. Siyah duvar kâğıdı, siyah halı, mat mobilyalar. Yansıtıcı hiçbir yüzey yok. Işık saçacak hiçbir şey yok, telefonum dışında, bu yüzden komodinın içinde. Yatak odam. İçinde karanlık dışında hiçbir şey yok. “Hiçbir şey yok, hiçbir şey yok, hiçbir şey yok!” Karanlığın derinliklerine bakıyorum. O da benim derinliklerime bakıyor. Tarifi imkânsız bir acı şakaklarımdan tüm vücuduma usulca yayılmaya başlıyor. Bağırarak istiyorum. BİRİ BENİ KURTARSIN! AAAAAAAAAA! Hiçbir anlamı yok. Ölüm döşeğinde kıvranmakta olan ve ömrünün sınırlarında ip cambazlığı yapan, hasta, yaşlı bir adam zannedileceğim. İnsan, ah sen ne kadar narin bir makinesin böyle. Birkaç merdiven çıkmak, biraz yokuş tırmanmak yeterlidir metal çarklarının nar gibi kızarması için, tütmeğe başlarsın çabucak. Sırt üstü düşersin, felç kalırsın. Kafa üstü yere çakılırsın, balkabağı gibi parçalanırsın. Ballard’ın fantezisi, Orwell’in kâbusu. İşte size yeni dünya düzeni! Çıkarın üstümdeki deli gömleğini! YANIYORUM, YANIYORUM! AAAAAAAAAA! Hiçbir anlamı yok. Sinir krizi geçiren, eşi tarafından terk edilen yahut anne-babasının ölüm haberini alan bir yetişkin zannedileceğim. Hayatlarımız kolaylaştırılmadı, basitleştirildi. Gözbebeklerimizin siyahını büyüterek seyredelim barok mimariyi. Ve bittiğinde gezimiz, minimalist evlerimize dönelim. Öldürelim, öldürelim estetiği! Diri diri toprağa gömelim sanatı! Yakında anlatacak hiçbir şeyimiz kalmayacak. Betimlemeler tarih olacak! Kaybolalım kulaklıklarımızdan beynimize nüfuz eden müziğin içinde! Kabloludan kablosuza terfi edelim ve özgürleştirdiğimizi zannedelim! Kaybolalım müziğin içinde, daha rahat karışmak için kalabalığın içine! Aynı parçayı binlerce kez dinleyelim! Yok artık sözlerin bir anlamı! Bugünün doğruları; dünün kefareti, yarının yanlışları! BENİ GÖRÜN, BENİ DUYUN, BENİ HİSSEDİN! AAAAAAAAAA! Hiçbir anlamı yok. Saçma sapan ergen şarkılarına eşlik eden ya da saçma sapan ergen oyunlarını fazla ciddiye alan bir ergenin, saçma sapan ergen tavırları, diyecekler. Sokaklara daha fazla lamba, dükkanlara daha fazla neon tabela, restoranlara daha fazla floresan, sahnelere daha fazla spot, telefonlara daha mavi ekranlar, tavanlara 10 renk seçenekli ledler! KARANLIK DÜNYAYI IŞIKLA DOLDURALIM! VE ÇİLEK GİBİ KOKAN ŞEKERLİ PARFÜMLERİMİZİ ÜSTÜMÜZE BOCA EDELİM! KALP ŞEKİLLİ ÇERÇEVESİ VE TÜM IŞIKLARA KALP ŞEKLİ VEREN FİLTRELİ CAMLARI OLAN GÜNEŞ GÖZLÜKLERİMİZİ TAKARAK HAYATI TOZ PEMBE ZANNETMEYE DEVAM EDELİM!

Üzölmeye devam edelim Osamu Dazai için. Gözlerimizden birkaç damla yaş aksın Sadık Hidayet için. Tüm eserlerini okuyalım Zweig'ın. Şiirlerini ezberleyelim Plath'in. Ah, hayata tutunamamış o yazarlar ve şairler yok mu! Haydi, biraz daha işkence edelim onlara! Yaşamlarını dar eden atalarımızın yolundan giderek ölümlerini de dar edelim onlara! Eserlerini sansürleyelim! DAHA FAZLASI LAZIM! Kötü çevirilerle lanetleyelim! YETERLİ DEĞİL! "Çok Satanlar Tepesi"ne çıkartalım! ŞİMDİ SON DARBEYİ VURUN! Anlamayalım! KİMİ? NEYİ! Onları! Eserlerini! Hayatlarını! Ölümlerini! Okuyalım, elden ele dolaştıralım, birbirimize tavsiye edelim, her yerde paylaşalım, milyonlar sattıralım ama sakın anlamayalım! ENTELEKTÜEL DÜNYAYA HOŞ GELDİNİZ! ANLADIĞINIZI ZANNETMEYE DEVAM EDEBİLİRSİNİZ! Cehenneme hoş geldiniz. Anlatmakta fayda var, burası cehennem değildi eskiden. Aksine, cennetin ta kendisiydi. Bilimkurgu kitaplarına ve filmlerine konu olabilecek bir duymama hastalığı etkisi altına aldı hepimizi. Zebaniye dönüştük peşi sıra. Hiçbir emir almamışken zulmetmeye başladık birbirimize. Komedyaya "ilahi" adını vermemeliydik belki de. HEY! BENİ ANLIYOR MUSUNUZ? BEYNİMİN ERİDİĞİNİ HİSSEDİYORUM! AAAAAAAAAAAAAA! Hiçbir anlamı yok. İzlediği çizgi film hâlâ bitmemişken televizyonu kapatan ve yatağına geçmesini söyleyen disiplinli ebeveynlerin, henüz yeterince evcilleşmemiş ve kuralları öğrenememiş çocuğı, diyecekler. Hey, nereye gidiyorsunuz? Durun, bekleyin! Kaçmayın bir yere! Yazacağım sizi! Yazacağım hepinizi! Yazmam lazım! Yazacağım aklımdan geçenleri, ele geçirdikleri tarlalar ilaçlanırken oradan oraya kaçarak kameraların kaydetmeye aç olduğı bir doğa harikası yaratan çekirgeler misali düşüncelerimi! Yazacağım günün birinde! Yazmadan önce göğsüme bir dövme yaptıracağım! Göğüs kafesimin tam ortasına, aşağıya inen aralıklı çizgilerin dövmesini yaptıracağım! Ve öyle yazacağım! Yazdıktan sonra açacağım göğüs kafesimi! Ve çıkarıp kalbimi, yazdıklarımın içine koyacağım! Yazdıklarımın içinde yaşamaya devam edeceğim! Çünkü yazdıkça kaybediyorum. ÇÜNKÜ YAZDIKÇA KENDİMİ YOK EDİYORUM! AAAAAA-AAAAAAAAAAAAA! Hiçbir anlamı yok. Beşğinde, ters dönmüş bir hamam böceğı gibi kollarını ve bacaklarını çırpan ve acıktığı ya da karanlıktan korktuğı için ağlayarak annesini çağırın bir bebek olduğumu düşünecekler. Yeni dünyada bağırışlarımız hiçbir anlam ifade etmez. Her şeye bir kılıf uydururlar. Vicdanlarını başka nasıl rahatlatabilirler ki zaten! Böyle yaşamak istemiyorum. Ama başka türlü yaşayamayacağımı da biliyorum. Buna alışamadım. Ama bundan keyif alır oldum!

DAR SOKAK

Uzayan sokakta insanı boğan bir renk var ama hangisi bilmiyorum
Çevremde gördüğüm binlerce renkte arıyorum onu, bulamıyorum
Sokak; sağa, sola ve yukarı uzuyor sanki
Aşağıdan ise biri beni çekiyor
Bakıyorum ve tükenmeyen renkleri görüyorum sanki
Yaprağın yeşili
Çocuğun alacalı giysisi
Bakkalın kapısındaki topların kırmızı ve pembesi
Gökyüzünün mavisi
Ama hangisi bilmiyorum
Dar sokakta insanı boğan bir koku var sanki ama ne kokusu bilmiyorum
Onlara soruyorum, sen de alıyor musun diye
Ama anlamsız bakışlar görüyorum karşımda
Onlara göre sadece hava varmış işte sokakta
Evin penceresinden gelen kavrulmuş soğan kokusu
Kafamı çevirdiğimde diğer evin bembeyaz çarşaflarının deterjan kokusu
Yanımdan geçen arabanın egzoz kokusu
Hiçbiri değil bunların
Bir koku var ama bulamıyorum
Sıkışık sokakta başıma ağırlar sokan bir ses var ama ne sesi, sanki
duymuyorum
Buruşuk yüzler görmek niyetiyle yanımdan yürüyenlere bakıyorum
Ama gördüğüm tek kırışıklık kaz ayakları oluyor bir kadının
Bir ses var, duymuyor musunuz diyorum
Şakaklarımı tutuyorum, ağrıyor diyorum
Çocuklar oyun oynuyorlar, onların cıvıltısı var
Pencereden sarkmış bir kadının iki ekmek diye bağırın sesi var
Yan yana yürüyen iki yaşlı adamın ev kiralardan sohbeti var
hangisi benim başımı ağrıtan, bilmiyorum
labirent değil burası, dümdüz yol
çıkmaq istiyorum bu sokaktan
uzayan ve daralan
çıkmaq istedikçe içine çeken sokaktan.

ESKİ GÜNLER

Seni düşünüyorum;
Üzgün olduğumda,
Sessizlik beni ağlattığında,
Tekrar denemek zor olduğunda,
Sana dönüyorum,
İşler yolunda olduğunda,
Evren nazik davrandığında,
Yıldızlar hizalandığında,
Sana dönmekten başka bir şey
Yapamıyorum.
Bizi düşünüyorum;
Gökyüzü rengini kaybettiğinde,
Balıklarla göz göze geldiğimde,
Her gülümsediğimde,
Eski günleri yâd eder biçimde.

Üzüm

DUVARDAKİ SAAT

Bu durmayan zamanın içinde
Duvardaki saat olmuşum
Pilim bitmiş, yorulmuşum
Modern yaşam kaygıları arasında
Kaybolmuşum
Her şeye ve herkese yetişme telaşı sarmış beni
Ama bir kere geç kaldı mı
İnsan hep geride hissedermiş kendini
Herkes bunu söylemiş sana, bunu hatırlatırmış.
Bir kitabın yanlış basılmış sayfası gibi
Anlattıklarının bir önemi kalmaz
Herkes seni biçimsizliğine yargılamış.
Bir kere geç kaldın mı hayata
Yeni pil taksalar da
Zamanında durmuş bir saatsin sen artık
Üstelik artık duvar saati mi kalmış?
Demode olmuşsun
Telefonlara yenik düşmüşsün
Ayrıca zamanında pilin bitmiş senin, yorulmuşsun

Sude Kara

HOŞÇA KAL ELLİ YILIM!

Normalde, büyük ya da küçük fark etmeksizin herhangi bir değişiklik yapmayı pek sevmeyen, artık taşınma vaktinin geldiğini fark ettim. Çaresizce ev ilanlarına bakarken oldukça ucuza bir ev gördüm. Çok şaşırdım. Oysa ev eşyalıydı da. Vakit kaybetmeden, ertesi gün evi incelemeye gittim. Eşyalar eski olmalarına rağmen çok temizdi. Hayret ettim doğrusu, insan böyle bir evi neden bırakırdı ki? Bir an önce yeni düzenime alışabilmek için birkaç gün içinde evi tuttum, yerleştim, falan filan derken sıra temizliğe geldi. Mobilyaları temizlerken yatak odasındaki dolabın içinde eski bir defter buldum. Bir günlüktü bu ve son sayfasında şunlar yazıyordu:

“Hâlâ hayatta oluşumuz, gerçekten yaşıyor olduğumuz anlamına gelmez her zaman. Dışlerini boynumuza geçirir ve psşik bir vampir gibi emer yaşam enerjimizi, hayatın ta kendisi. İnsanlar; insanlara işkence etmek için kullandığı bir numaralı araçtır...

Etrafınızdaki insanlar size derman olmaktan çok, sizi daha da dibe batırmaya ve sizi içinden çıkamayacağınız, iyileşemeyeceğiniz, bir daha asla düzelemeyeceğiniz bir duruma getirmeye çalışıyorsa, onlarda derman aramamalısınız. Bunu çok geç anladım. Tüm bunlara inanmayarak çabalamaya, didinmeye devam etmek, boşa uğraşmaktan başka bir şey değilmiş...

Hayattan en ufak bir beklentim, herhangi bir ümidim kalmamışken bir anda rast geldiğim “şey”, beni hayatta bağlayan bir sebep oldu. Yıllardır içmediğim ve adını dahi unuttuğum, oysa çocukluğumda onsuz bir gün bile geçirmedığım gazozun kapağı kaldırımda öylece duruyordu. Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir vaziyette, ellerim ceplerimde, başım eğik, yere bakıp yürümeseydim belki de ona hiç rastlayamayacaktım. Eğilip de onu elime aldığımda birkaç saniye içinde aklıma bir fikir geldi. Ve böylece koleksiyon yapmaya başladım. Hafızamı zorlayıp silikleşmiş tüm anılarımı yokladım. Mutlu olduğumu hatırladığım anılarıma gittim, o anılardaki eşyaları toplamaya başladım. Mesela babaannemin sürekli giydiği o yeleş, ilk sevgilimle sürekli bulduğumuz parkın bir köşesinde yetişen papatyaları ve daha nice anılardan nice eşyaları.

Ve bu hale geldim işte. Kazandığım parayı buraya, bu koleksiyona harcıyordum. Adepta geçmişte takılı kalmıştım. Hiç evlenmedim, hiç çocuğum kalmadı. Annemle babamın ölüm haberini alana kadar bir gün olsun onları düşünmemiştim. İkisi de aynı anda ölünce 50 yıllık hayatımı boşa yaşadığımı anladım. Kafamı kaldırıp etrafa bakmadım bile. Şimdi burada, yalnız başıma, bu günlüğün son sayfasını yazıyorum. Hayatımın ilk elli yılı bu kadardı. Çok değil, bir ceket bir şapkamı alıp çıkıyorum. Hoşça kal elli yılım!”

"Kışın en soğuk zamanında,
en sonunda,
içimde yenilmez bir yaz olduğunu
öğrendim."

Albert Camus